# KADIN VE TOPLUM

Peygamber şehri Medine'yi bir sevinç bürümüştü. Ümmü Seleme kucağında oğlu Seleme ile birlikte nihayet şehre ulaşmıştı. Ebû Seleme'nin içi içine sığmıyor, eşine ve oğluna kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordu. Hasret ve acılarla dolu bir yıl geride kalmıştı. Ümmü Seleme, Mekke'de eşinin ailesinin alıkoyduğu biricik evlâdı Seleme'yi alır almaz yollara düşmüş, nihayet Medine'ye varmıştı. Kervanlar için dahi güvenli olmayan çöl yollarında gencecik bir kadın, deve üzerinde, kucağında yavrusu ile yalnız başına destansı bir hicret yolculuğu yapmıştı.

Ten'im'de karşılaştığı Osman b. Talha'nın yardımlarını, Kubâ'ya varıncaya kadar kendisine yol arkadaşlığı yapmasını hiç unutmayacak, ömür boyu ona minnettar kalacaktı.[1] Herkes Ümmü Seleme'den, "hem Habeşistan'a hicret eden ilk hanım hem de Medine'ye tek başına hicret eden ilk hanım" diyerek gıptayla söz ediyor; o, eşi Ebû Seleme'ye kavuşmanın, Peygamber şehrinde yeni bir hayata başlamanın sevinci ile Allah'a şükrediyordu.[2]

Medine'de hanımlar huzurluydu. Medine'de hanımlar değerliydi. Tüm mümin hanımlar Allah'ın ve Peygamber'in kendilerine verdiği değerin, Medine'deki huzur ve saadetin farkındaydı. Bu nedenle hepsinin hayali muhacir olmak ve Medine'ye yerleşmekti. Çoğu, müşrik eşlerini ve onlarla yaşadığı sıkıntılı hayatı geride bırakarak Medine'ye doğru akın ediyordu.

Hicretin altıncı senesinde Mekke müşrikleri ile imzalanan Hudeybiye Antlaşması Müslüman olan Mekkelilerin Medine'ye yerleşmesini engelliyordu. Ancak Ukbe b. Ebî Muayt'ın kızı Ümmü Gülsüm ve ardından Sübey'a bnt. Hârise ile Ümeyme bnt. Bişr de müşrik eşlerini bırakarak Medine'ye hicret etmiş, bunun üzerine Cenâb-ı Hak Mümtehine sûresinin onuncu âyetini indirerek Peygamberi'ne mümin kadınların kâfirlere geri verilmemesini emretmişti.

Rasûlullah Mekke'den Medine'ye hicret eden hanımların hicret sebebini sorgulayarak onları Medine'ye kabul etmeye başladı. Gerçekten mümin olarak hicret edenleri Mekke'ye iade etmedi. Medine'ye hicret eden hanımlar Müslümanlarla evlenmişti. Hepsi bir an önce İslâm toplumuna katılmak, diğer Müslüman hanımların bahtiyarlığına erişmek istiyordu. Zira Müslüman toplumu tüm hanımlar için rahatın, huzurun ve mutluluğun başlıca mekânı idi.[3]

Rasûlullah bir yönetici olarak bütün Müslümanlarla dinî ve siyasî bağlılık sözleşmesi yapıyordu. Kur'ân-ı Kerîm'de ve hadislerde biat olarak adlandırılan bu sözleşmelerde hanımlar da yer almaktaydı. Hz. Peygamber Akabe'de, Medine'de, fetihten sonra

Mekke'de olmak üzere birkaç defa hanımlardan biat almıştı. Hz. Hatice validemizin yeğeni olduğu söylenen[4] Ümeyme bnt. Rukayka, hicretten sonra ensardan bir grup kadınla Rasûlullah'a (sav) biat etmek üzere geldiklerini ve ona şöyle dediklerini aktarmaktadır:

يَا رَسُولَ اللَّهِ نُبَايِعُكَ عَلَى أَنْ لاَ نُشْرِكَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلاَ نَسْرِقَ وَلاَ نَزْنِىَ وَلاَ نَأْتِىَ بِبُهْتَانٍ نَفْتَرِيهِ بَيْنَ أَيْدِينَا وَأَرْجُلِنَا وَلاَ نَعْصِيَكَ فِى مَعْرُوفٍ

"Ey Allah'ın Rasûlü! Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacağımıza, hırsızlık yapmayacağımıza, zina etmeyeceğimize, kendi uydurduğumuz bir iftira ile hiç kimseyi suçlamayacağımıza ve dinin emirleri konusunda sana karşı gelmeyeceğimize dair sana biat (bağlılık yemini) ediyoruz."[1]

Bu biatlerde hanımlardan Müslüman sosyal hayatının ana esaslarına uyacakları konusunda söz alınıyordu Bu esaslar, Allah'a şirk koşmamak, hırsızlık yapmamak, zina etmemek, çocuklarını öldürmemek,[6] birbirlerine iftira etmemek, iyiyi ve doğruyu işlemekte Peygamber'e karşı gelmemekti. Aslında bütün bu esaslar Mümtehine sûresinin on ikinci âyetinde tek tek sıralanmıştır.[7] Rasûlullah âyette belirtilen hususlarda hem muhacir hanımlardan[8] hem de Medineli hanımlardan biat almaya başladı.[9] Sözleşmedeki her bir esası anlamak, bu sözleşmeye riayet edebilmek açısından gerekliydi. Dolayısıyla hanımlar zihinlerini meşgul eden konularda Rasûlullah'a sorular yönelterek bundan sonraki hayatlarını ona göre şekillendirmekte kararlıydılar.

Meselâ Medineli hanımlardan Ümmü Atıyye, "Ağıt yakmayın!" hükmü karşısında duraklamıştı. Zira üstünü başını yırtarak, dizlerine ve yanaklarına vurarak, feryat ile ağıt yakmak o günkü toplumda yerleşik bir gelenekti. Bu yasağa riayet etmek kendisi için çok zor olacaktı. Yine de bu konuda kendi yasına iştirak eden bir kadının cenazesinde yas tutup ağlamak için son bir izin aldıktan sonra, hemen Rasûlullah'a biat etti.[10] O gün Rasûlullah'la biatleşen hanımlar arasında Ümmü Süleym, Ümmü'l-Alâ, Muâz b. Cebel'in hanımı ve Ebû Sebre'nin kızı da vardı. Onlar da Peygamber'e verdikleri sözden hiçbir zaman dönmediler.[11]

**Mescitte Kadınlar:**

Hanımlar, Peygamber'e verdikleri sözleri ellerinden geldiğince tutmaya çalışıyorlardı. Allah'ın ve Rasûlü'nün hükümlerine bağlılık kolay bir şey değildi. Bunun için ruhun devamlı ibadetlerle beslenmesi gerekiyordu. Bu nedenle hanımlar Mescid-i

---

[1] Nesâî, Bîat, 18

Nebevî'nin daimî cemaati arasındaydı.[12] Vakit namazlarını cemaatle kılıyor, Rasûlullah'ın sohbetlerini dinliyorlardı.[13] Allah Resûlü,

لاَ تَمْنَعُوا إِمَاءَ اللَّهِ مَسَاجِدَ اللَّهِ

*"Allah'ın kadın kullarının Allah'ın mescitlerine gelmelerine engel olmayın."*[2] buyurmuştu.

Sabah, akşam ve yatsı namazlarına katılmak karanlık saatlerde dışarıda olmayı gerektiriyordu. Allah Resûlü bu vakitlerde de olsa hanımların mescide gelmelerinin engellenmesini istemiyordu ve ashâbına,

إِذَا اسْتَأْذَنَكُمْ نِسَاؤُكُمْ بِاللَّيْلِ إِلَى الْمَسْجِدِ فَأْذَنُوا لَهُنَّ

*"Hanımlarınız geceleyin mescide gitmek için sizden izin istediğinde onlara izin verin."*[3] uyarısını yapıyordu.

Rasûlullah dönemi İslâm toplumunda mescit, sadece bir ibadethaneden ibaret değildi. Sosyal hayatın merkezinde, ilmî, hukukî, siyasî pek çok faaliyetin icra edildiği bir mekândı. Bu itibarla hanımların mescitte bulunmaları, mescitteki etkinliklere de katılmaları anlamına geliyordu.

Hanımların sosyal hayatın bu denli içinde yer alması, sonraki yıllarda Hz. Ömer'in torunu Bilâl'i rahatsız etmeye başlamıştı. Babası Abdullah b. Ömer'e, hanımların mescide gelmesini engellemek istediğini söyleyince, Abdullah, oğluna çok kızmış ve şöyle demişti:

أُخْبِرُكَ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم وَتَقُولُ وَاللَّهِ لَنَمْنَعُهُنَّ

"Ben sana Peygamber'in hadisini naklediyorum, sen ise hâlâ, 'Vallahi hanımları mescitten alıkoyacağız.' diyorsun."[4]

Hz. Ömer de eşinin mescide gitmesine karşı olanlardandı. Buna rağmen eşi Âtike bnt. Zeyd, Allah Resûlü'nün tavsiyelerine uyarak mescide devam etmiştir. Hatta Âtike, sabah ve yatsı namazlarını dahi mescitte kılıyordu. Hz. Ömer bu durumdan hoşlanmadığını her fırsatta hanımına ifade etmiş, buna karşın Âtike de mescide gitmeye devam edeceğini söylemiştir.[17]

---

[2] Müslim, Salât, 136.
[3] Buhârî, Ezân, 162.
[4] Müslim, Salât, 135.

Âtike'ye, “Ömer'in bundan hoşlanmadığını ve seni başkalarından kıskandığını bildiğin hâlde neden geliyorsun?” denildiğinde, Ömer'in kendisini mescide gitmekten neden alıkoymadığını şöyle açıklamıştır: “Ona Allah Resûlü'nün (sav), *'Allah'ın hanım kullarını mescide gitmekten alıkoymayın.'* sözü engel oluyor.”[18]

Mescidin Rasûlullah döneminde sosyal hayatın merkezi olması, kadını, erkeği ve çocuğuyla tüm inananları mescide bağlamış, mescitten uzak durmayı imkânsız hâle getirmişti. Allah Rasûlü'nün istediği de buydu. Bu nedenle Medine'ye geldikten sonra ensar hanımlarını bir evde toplamış, Hz. Ömer'i onlara elçi göndermişti. Hz. Ömer bu eve gelerek selâm verdi. Hanımlar selâmını aldılar. Hz. Ömer, kendisinin Allah Rasûlü'nün elçisi olduğunu belirttikten sonra Rasûlullah'ın talebini onlara iletti. Rasûlullah bulûğ yaşı yaklaşmış küçük kızların, genç kızların, evinin bir köşesinde oturan hanımların hatta âdet görmekte olanların dahi bayram namazları için namazgâha gelmesini istiyordu.[19]

Medine'de bayram günleri Müslümanların bir arada oldukları, güçlerini ve beraberliklerini izhar ettikleri günler olmalıydı. Bu nedenle bayram namazlarında herkes namaz kılınan yerde toplanacaktı. Bayramın bereket, huzur ve coşkusundan hiçbir kadın mahrum olmamalıydı. Peygamber'in bu emrini uygulayan hayızlı hanımlar geriye çekiliyor, sadece tekbir ve dualara iştirak ediyorlar, ancak bayram gününün mânevî atmosferini solumuş oluyorlardı.[20]

Hanımlar, çoğu kere küçük çocuklarını da yanlarına alıp mescide gelerek vakit namazlarına katılıyordu. Rasûlullah bu durumun farkındaydı. Onlara hiçbir şekilde meşakkat yüklemek istemiyor, hanımların çocuklarıyla bile olsa mescide devam etmelerini arzu ediyordu. Bu hâl cemaatle kılınan namazın mahiyetine dahi tesir etmişti. Allah Resûlü bu hususu ashâbına şöyle izah etti:

إِنِّى لأَدْخُلُ فِى الصَّلاَةِ وَأَنَا أُرِيدُ إِطَالَتَهَا ، فَأَسْمَعُ بُكَاءَ الصَّبِىِّ ، فَأَتَجَوَّزُ فِى صَلاَتِى مِمَّا أَعْلَمُ مِنْ شِدَّةِ وَجْدِ أُمِّهِ مِنْ بُكَائِهِ

*“Ben uzun uzun kıldırma isteğiyle namaza başlıyorum, o esnada bir çocuk ağlaması işitiyorum. Annesinin onun ağlamasından dolayı sıkıntıya düşeceğini bildiğimden namazı kısa tutuyorum.”*[5]

Allah Rasûlü, hanımların mescit gibi sosyal hayatın odağı olan yerlerden uzak durmamaları için onları rahat ettirmeye çalışıyordu. Bu amaçla getirdiği

---

[5] Buhârî, Ezân, 65.

düzenlemelerden biri de hanımların erkeklerden önce mescitten çıkması idi. Rasûlullah namazda selâm verdikten sonra bir müddet bekliyor, mescitten önce hanımlar, sonra erkekler çıkıyordu.[22] Bu, hanımları rahatlatmak adına yapılan son derece nazik bir uygulamaydı.

Ancak hanımların da erkeklerin de toplumsal hayatta öğrenecekleri çok şey vardı. Allah Rasûlü mescitlerde dikkatlerin ve düşüncelerin ibadetten başka bir yere kaymasını istemiyordu. Öte yandan hanımların sosyal hayatta tesettür âyetine uygun bir tarzda giyinmeleri, dikkatleri üzerlerine toplayacak davranışlardan uzak durmaları gerekiyordu.

Asr-ı saadet döneminden uzaklaşıldıkça toplumda belirmeye başlayan ahlâkî yozlaşma, kadınların namazlarını mescitlerde cemaatle kılmaları gerektiği yönündeki anlayışın değişmesine yol açmıştır. Nitekim müminlerin annesi Hz. Âişe,

لَوْ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم رَأَى مَا أَحْدَثَ النِّسَاءُ لَمَنَعَهُنَّ الْمَسْجِدَ كَمَا مُنِعَتْ نِسَاءُ بَنِى إِسْرَائِيلَ

“Eğer Rasûlullah (sav) kadınların bugün icat ettikleri yeni âdetleri görmüş olsaydı, İsrâiloğulları döneminde kadınların men edildikleri gibi, muhakkak onları da mescide gitmekten menederdi.”[6] demiştir.

Efendimizi (sav) en iyi tanıyanlardan biri olarak Hz. Âişe'nin bu sözü, Müslüman hanımların, mescit başta olmak üzere toplum içinde her alanda, giyim kuşam ve davranışlarıyla nezih ve saygın bir görünüme sahip olmalarına Peygamber Efendimizin ne kadar önem verdiğini göstermektedir.

Sosyal hayatın en önemli faaliyetlerinden biri de kuşkusuz yardımlaşma ve dayanışmadır. Rasûlullah, hanımların bu sahada da faal olmalarını, sosyal yardımlaşma ve dayanışma çalışmaları içinde yer almalarını arzuluyordu. Sadaka vermek konusunda hanımlara özel nasihatlerde bulunuyordu. Nitekim Allah Rasûlü'nün gayretleri sayesinde ilk İslâm toplumu, dayanışma ve yardımlaşma alanında hanımların göz yaşartan bir azim ve fedakârlık içinde olduklarını gösteren örneklerle doludur.

Bir Ramazan Bayramı sabahında Rasûlullah, mescitte erkek saflarını yara yara hanımların arasına gelmişti. Yanında Bilâl-i Habeşî vardı. Peygamberimiz hanımlara

---

[6] Müslim, Salât, 144.

özel bir konuşma yaparak sadaka vermelerini emretti. Bilâl elbisesinin eteğini açıp verilen sadakaları toplamaya başladı. Hanımlar Rasûlullah'ın teşvikine uyarak küpelerini ve yüzüklerini çıkarıp Bilâl-i Habeşî'nin elbisesine bırakıyorlardı.[24]

Zeyneb es-Sekafiyye, Rasûlullah'ın, *"Ziynetlerinizden bile olsa infak edin."* dediğini duyunca bu emri nasıl yerine getirebileceğini düşünmeye başladı. Eşinin ve ailesinin geçimini kendisi sağlıyordu. Üstelik evinde yetim çocuklar vardı. Onlar için de çalışıyor, gelirini onlara sarf ediyordu. Ailenin maddî yükü neredeyse tamamen onun omuzlarındaydı. Acaba bu harcamaları ile infak etmiş sayılıyor muydu? Bu harcamalar sadaka yerine geçer ve yeterli olur muydu?

Eşi Abdullah b. Mes'ûd'a bu meseleyi Hz. Peygamber'e sormasını söyledi. Abdullah ise bizzat Zeyneb'in Rasûlullah'a sormasından yanaydı. Zeyneb bu meselenin cevabını öğrenmek üzere Hz. Peygamber'in yanına gitti. Kapıda Ukbe b. Amr el-Ensârî'nin eşi Zeyneb ile karşılaştı. O da Allah Rasûlü'ne aynı konuda danışmak için bekliyordu. Peygamber'in kapısının önünde iki hanımın konuştuklarını gören Bilâl, yanlarına geldi. Hanımlar, sormak istedikleri soruyu Bilâl'e ilettiler ve onu Hz. Peygamber'e arz etmesini talep ettiler. Bilâl, Peygamber Efendimizin yanına girdi ve soruyu ona yöneltti. Allah Resûlü şöyle buyurdu:

لَهُمَا أَجْرَانِ أَجْرُ الْقَرَابَةِ وَأَجْرُ الصَّدَقَةِ

*"Onlar hem sadaka hem de akrabalık sebebiyle iki kat ecir kazanırlar."* [25]

Bu durum, asr-ı saadet hanımlarının hem ekonomik güce sahip olduklarını hem de sosyal sorumluluklarını öğrenip yerine getirmeye gayret ettiklerini gözler önüne sermektedir.

Hanımlar bu iki Zeyneb'in yaptığı gibi sosyal görev ve sorumluluklarını en iyi şekilde öğrenip ifa etmeye çalışırken aynı zamanda sosyal konumlarını sorguluyor, iyi bir sosyal statüde olmayı arzuluyorlardı. Özellikle Allah katında zikredilmek onlar için oldukça önemliydi.

Bu itibarla bir gün Medineli Müslümanlardan Ümmü Umâre isimli hanım, Rasûlullah'a,

مَا أَرَى كُلَّ شَيْءٍ إِلاَّ لِلرِّجَالِ وَمَا أَرَى النِّسَاءَ يُذْكَرْنَ بِشَيْءٍ

“(Kur'an'da) her şeyin erkekler için nâzil olduğunu görüyorum. Hiçbir konuda kadınların zikredildiğini göremiyorum.” dedi. Ümmü Umâre'nin bu sitemkâr sorusunun akabinde Ahzâb sûresinin otuz beşinci âyeti nâzil oldu:[26]

اِنَّ الْمُسْلِمينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِتينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِقينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِعينَ وَالْخَاشِعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّائِمينَ وَالصَّائِمَاتِ وَالْحَافِظينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِرينَ اللّٰهَ كَثيرًا وَالذَّاكِرَاتِ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَاَجْرًا عَظيمًا

***“Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, mümin erkekler ve mümin kadınlar, taata devam eden erkekler ve taata devam eden kadınlar, doğru erkekler ve doğru kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, mütevazı erkekler ve mütevazı kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve ırzlarını koruyan kadınlar, Allah'ı çok zikreden erkekler ve çok zikreden kadınlar var ya; işte Allah, bunlar için bir mağfiret ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır.”*** [27]

Âyet, Cenâb-ı Allah'ın kadın olsun erkek olsun iman ve itaat eden herkese mağfiret ve mükâfat vereceğini açıklamakta, kadın ve erkek arasında Allah katında bir fark gözetilmediğini vurgulamakta idi.

Hanımlar sosyal hayata dair sorunlarını Rasûlullah'a rahatlıkla danışmaktaydılar. Hz. Peygamber'in eşlerinden Ümmü Seleme de Ümmü Umâre'nin sorusuna benzer bir soruyu Rasûlullah'a sormuş, “Ey Allah'ın Elçisi, erkekler cihada katılıyor, kadınlar olarak biz katılmıyoruz ve miras payımız da erkeklerin yarısı kadar.” demişti. Bunun üzerine Nisâ sûresinin otuz ikinci âyeti nâzil oldu.[28]

Bu âyette Cenâb-ı Allah, hem kadınlara hem de erkeklere hitaben her birine diğerinde olmayan birtakım üstünlükler verildiğini, karşı cinste olup da kendilerinde olmayan üstünlüklere göz dikmemeleri gerektiğini vahyetti.[29] Rasûlullah o gün minbere çıkıp ümmetine, ***“Doğrusu Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar...”*** diye başlayan Ahzâb sûresinin otuz beşinci âyetini okudu.[30]

**Savaş Meydanında Kadınlar:**

Rasûlullah döneminde hanımlar, toplum hayatının en meşakkatli, en zor ve en tehlikeli alanı olan savaşlarda dahi yer alıyorlardı. Ümmü Umâre el-Ensâriyye olarak da bilinen Nesîbe bnt. Kâ'b, ikinci Akabe Biati'nde bulunmuş ensar hanımlarından

biriydi.[31] Daha sonra Uhud Gazvesi'ne de katılan Nesîbe, bu gazve esnasında eşi ve oğlu ile birlikte Rasûlullah'a siper olmuş, Peygamber'in yanından hiç ayrılmamış, onu muhafaza etmek uğruna on iki yerinden yara almıştı. Rasûlullah o gün hangi yöne dönse Nesîbe'nin ona siper olup savaştığını anlatmış, Nesîbe için,

لَمَقَامُ نَسِيبَةٍ بِنْتِ كَعْبٍ اَلْيَوْمَ خَيْرٌ مِنْ مَقَامِ فُلَانٍ وَفُلَانٍ

*“Bugün Nesîbe'nin makamı falanca ve filancanın makamından hayırlıdır.”*[7] buyurmuştu. Bu güzide hanım Hudeybiye'de, Hayber'in fethinde bulunmuş, kaza umresine ve Huneyn Gazvesi'ne iştirak etmişti. Resûlullah'ın vefatından sonra da Yemâme Savaşı'nda yer almış, bu savaşta on iki yerinden yaralanmış ve eli kopmuştu.[32]

Savaşlarda Nesîbe gibi bizzat çatışmanın içinde yer alanlar olduğu gibi geri hizmette görev yapan hanımlar da vardı. Ümmü Atıyye el-Ensâriyye, Peygamberimiz (sav) ile beraber yedi ayrı gazveye katılmıştı. Bu gazvelerde askerlerin eşyalarını bekliyor, onlara yemek hazırlıyor, yaralıları tedavi ediyor, hasta bakıcılık yapıyordu.[33] Rubeyyi' bnt. Muavviz isimli ensârî sahâbî hanım da Rasûlullah döneminde gazvelere katılmıştı. Rubeyyi', hanımların gazvelerde askerlere hizmet ettiklerini, su taşıdıklarını, ölü ve yaralıları Medine'ye götürdüklerini anlatmıştır.[34]

Uhud Savaşı'nda Müslümanların bozguna uğradıkları dehşet anlarına dair o zamanlar henüz küçük bir çocuk olan Enes'in zihninde daha sonraları silinmeyecek bir tablo kalmıştı. Annesi Ümmü Süleym, Hz. Âişe ile birlikte eteklerini toplamış, omuzlarında su kırbalarıyla savaş meydanında bir oraya bir buraya koşturup duruyorlardı. Kırbalarda taşıdıkları suyu yaralı askerlere içiriyor, kırbalar boşaldıkça yeniden doldurup askerlerin arasına karışıyorlardı.[35] Hz. Fâtıma da eşi Hz. Ali (ra) ile beraber Uhud Savaşı'nda Rasûlullah'ın yarasını yıkayıp tedavi etmişti.[36]

Hayber Gazvesi'ne katılmaya niyetli hanımlar ise Hz. Peygamber'e gelerek, “Biz yün eğirerek kazandıklarımızla cihada çıktık. Yanımızda yaralılar için ilaçlar var. Etrafa saçılmış okları toplayıp askerlere verebilir, onlara un çorbası yapabiliriz.” diyerek izin istemişlerdi. Bunun üzerine Rasûlullah onlara müsaade etmiş, Hayber fethedildikten sonra erkeklere verdiği gibi bu hanımlara da ganimetten pay vermişti.[37]

Savaşta tıbbî hizmet veren hanımlardan biri de Rüfeyde el-Ensâriyye idi. İlk seyyar sahra hastanesini kuran, tabip olduğu bilinen bu hanımın yaralıları tedavi ettiği çadır, “Rüfeyde'nin çadırı” diye biliniyordu.[38] Hendek Savaşı'nda yaralanan Sa'd b. Muâz,

---

[7] İbn Sa’d, Tabakât, VIII, 412-415.

Resûlullah'ın talebi doğrultusunda Rüfeyde tarafından tedavi edilmek üzere bu çadıra kaldırılmıştı.[39]

Bu tablolar, sosyal hayatın önemli ve kaçınılmaz bir ihtiyacı olan tıbbî destek konusunda Rasûlullah döneminde hanımların, hem hanım hem de erkek hastaların bakımını ve tedavisini üstlendiklerini göstermektedir. Hanımlar hastalara yardım ve desteklerini sadece bakım ve tedavi ile sınırlı tutmamış, hasta ziyaretlerinde bulunmaya da çalışmışlardı. Hicretten sonra Hz. Ebû Bekir ve Bilâl hastalandıklarında Hz. Âişe her ikisini ziyaret etmişti.[40] Vefatından önceki hastalığı esnasında bir grup sahâbî hanım da Rasûlullah'ı ziyaret etmişlerdi. Huzeyfe b. Yemân'ın kız kardeşi Fâtıma bu hanımlardan biriydi.[41]

## Eğitim Alanında Kadınlar:

Asr-ı saadet hanımları ilim tahsilinden de geri kalmayı asla istemiyorlardı. İçlerinden biri Rasûlullah'a gelerek hanımların bu konudaki talebini iletti: “Ey Allah'ın Elçisi, erkekler senin sözlerini rahatlıkla öğrenebiliyor. Bize de bir gün tahsis etsen, o gün sana gelsek, Allah'ın sana öğrettiklerini sen de bize öğretsen.” dedi. Rasûlullah bu talebi geri çevirmedi. Hanımların eğitimi için de özel zaman ayırmaya başladı.[42] Bu saatlerde hanımlar öğrenmek istediklerini Rasûlullah'a rahatlıkla sorabiliyorlardı.

Medine gün geçtikçe bir ilim ve irfan yuvası hâline geliyordu. Ümmü Gülsüm bnt. Ukbe, Âişe bnt. Sa'd, Kerîme bnt. el-Mikdâd, Şifâ bnt. Abdullah ve Rasûlullah'ın eşlerinden Hafsa bnt. Ömer okuma yazma bilen hanımlardı.[43] Şifâ bnt. Abdullah, Hz. Hafsa'ya yazmayı öğreten hanımdı.[44] Ümmü'd-Derdâ' levha üzerine yazarak talebelerine hikmetli sözler öğretirdi.[45] Medineli sahâbî hanımlardan Ümmü Varaka, Kur'an'ın toplanmasına hizmet edenlerdendi. Rasûlullah onun kendi ev halkına imam olarak namaz kıldırmasını istemiş, ona bir de müezzin tayin etmişti.[46]

Hz. Âişe'nin hadis ve fıkıh bilgisi son derece derindi. Kadın, erkek pek çok sahâbî öğrenmek istedikleri meseleleri ona soruyorlardı. Hz. Âişe[47] ve Ümmü Seleme[48] zaman zaman sahâbî hanımlara imam olup safın ortasında durarak onlara namaz da kıldırıyorlardı.

## Ticaret Hayatında Kadınlar:

Rasûlullah döneminde hanımlar ilmî hayatın yanı sıra iş ve ticaret hayatında da kendilerini gösteriyorlardı. Hz. Âişe'nin kız kardeşi Esmâ çok çalışkan ve akıllı bir kadındı. Oldukça yorucu ve ağır bir iş olmasına rağmen eşi Zübeyr'in atına seyislik yapardı.[49] Bir defasında evinin önünde, gölgede satış yapmak için kendisinden izin

isteyen fakir bir adama eşi Zübeyr'in de onayını alarak izin veren Esmâ, böylece hem ticarete yardımcı olmuş hem de elde ettiği geliri tasadduk etmişti.[50]

Medine çarşısında ticaret yapanlar arasında hanım sahâbîler de vardı. Esmâ bnt. Mahreme güzel koku satardı.[51] Kayle, iyi bir tüccar hanımdı. Ticaret ahlâkına dair Hz. Peygamber'e soru yöneltmiş, ondan önemli bilgiler öğrenmişti.[52] Semrâ bnt. Nüheyk elinde kırbacıyla çarşıda dolaşır, alış verişleri denetleyerek çarşıdakilere iyiliği emredip onları kötülükten sakındırırdı.[53] Şifâ bnt. Abdullah ise Hz. Ömer'in çarşıda denetlemelerde bulunmak üzere görevlendirdiği hanımdı. Hz. Ömer, Şifâ bnt. Abdullah'ın görüşlerine değer ve öncelik verirdi.[54] Hem Semrâ bnt. Nüheyk hem de Şifâ bnt. Abdullah, daha sonraki yıllarda hisbe teşkilatı adıyla kurumsallaşacak bir görev olan, toplumda iyiliği yayma ve insanları kötülükten alıkoyma vazifesini yürütmekteydiler.

Hz. Peygamber döneminde Medine'de mahareti ile bilinen bir diğer hanım Ca'fer b. Ebû Tâlib'in eşi, Habeşistan muhaciri Esmâ bnt. Umeys idi. Kendisi, oldukça zor ve meşakkatli geçen bir deniz yolculuğuyla Habeşistan'a hicret eden on altı hanımdan biriydi. Bu diyarda geçirdiği günlerde Esmâ, Habeşistanlıların kapalı tabut yaptıklarını görmüş, bu geleneği Arap yarımadasına taşımış,[55] sonraları Hz. Fâtıma'nın ve Zeyneb bnt. Cahş'ın tabutlarını o yapmıştı.[56] Esmâ bnt. Umeys ayrıca deri de tabaklardı.[57] Kendine güvenen, karşısındaki kim olursa olsun haklarını savunabilen bir hanımdı.

Resûlullah'ın zevcelerinden Hafsa'yı ziyarete geldiği bir gün, Hz. Ömer de kızı Hafsa'yı görmeye gelmişti. Hz. Ömer, “Kim bu kadın?” diye sormuş, Hafsa onun Esmâ bnt. Umeys olduğunu söyleyince Esmâ'ya dönüp, “Şu deniz yoluyla Habeşistan'a giden kadın mı?” demişti. Esmâ, “Evet.” diye cevap verince Hz. Ömer, “Biz Medine'ye sizden önce hicret ettik. Bu yüzden Allah Resûlü'ne (sav) sizden daha yakınız.” demişti. Bu sözler Esmâ'yı bir hayli kızdırdı. Pek çok zorlukla mücadele ettikleri Habeşistan hicretinin değerinin farkındaydı. Karşısındaki şahıs Ömer de olsa susmadı.

Dönüp ona şöyle dedi: “Hayır, Allah'a yemin ederim ki siz Rasûlullah'ın (sav) yanındaydınız. O aç olanınızı doyuruyor, cahil olanınıza öğüt veriyordu. Oysa biz Habeşistan'da, çok uzakta ve bizden hoşlanılmayan bir yerdeydik. Bunu sadece Allah ve Resûlü (sav) için yaptık.” Esmâ gittikçe öfkeleniyordu, “Yemin ederim, senin bu söylediklerini Rasûlullah'a iletene kadar bir şey yiyip içmeyeceğim. Vallahi, biz eziyet görüyor ve korku içinde yaşıyorduk. Senin bu sözlerini yalan katmadan, hiç saptırmadan ve bir şey ilâve etmeden (olduğu gibi) Peygamber'e bildireceğim.” diye ekledi.[58]

Olayı Rasûlullah'a taşımaktan çekinmiyor, hakikatin ortaya çıkmasını istiyordu. Rasûlullah gelir gelmez Esmâ, Hz. Ömer'in sözlerini aktardı. Allah Resûlü Esmâ'ya dönüp, *"Sen ona ne dedin?"* diye sordu. Esmâ neler söylediğini anlattı. Bunun üzerine Rasûlullah nihayet yüreğine su serpen şu cümleleri söyledi:

لَيْسَ بِأَحَقَّ بِى مِنْكُمْ ، وَلَهُ وَلأَصْحَابِهِ هِجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ، وَلَكُمْ أَنْتُمْ أَهْلَ السَّفِينَةِ هِجْرَتَانِ

*"O, bana sizden daha yakın değildir. O ve arkadaşları bir kere hicret ettiler. Siz ise ey gemi halkı, iki kere hicret ettiniz."*[8]

Esmâ hayatta duyacağı en güzel şeyi duymuştu. Bu sözler hem onu hem de tüm Habeşistan muhacirlerini bu dünyada en çok sevindiren sözlerdi. Habeşistan muhacirleri gruplar hâlinde bu hadisi Esmâ'dan dinlemeye geliyorlardı.[60] Bu durum özellikle hadis rivayetinde sahâbî hanımların ne kadar önemli bir role sahip olduklarını, kadın erkek muasırlarının, hanım sahâbîlerden hadis öğrenmeye geldiklerini göstermektedir.

**Siyaset ve Yönetim Alanında Kadınlar:**

Hanımların, sosyal hayatın özellikle siyaset ve idarecilik alanındaki yeri, Hz. Peygamber dönemi itibariyle belki de en çok merak edilen konular arasındadır. Siyasette hanımların üst görevlere yükselmesi konusunda Rasûlullah'ın,

لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَّوْا أَمْرَهُمُ امْرَأَةً

*"Yönetimini kadına teslim eden bir kavim, iflah olmaz."*[9] buyurduğu rivayet edilmiştir. Kuşkusuz tüm hadisler gibi bu hadisi de doğru anlayıp değerlendirebilmek için, söylenme sebebini, söylendiği ortamı ve şartları dikkate almak gereklidir.

Rasûlullah'ın bu sözleri söylemesi, hicretin yedinci senesinde çevre ülkelerin hükümdarlarına İslâm'a davet mektupları göndermesinin akabinde cereyan eden olaylardan sonraya rastlar.

Rasûlullah'ın göndermiş olduğu mektuplardan biri de İran hükümdarına yazılmıştı. Hükümdar mektubu okur okumaz öfkelenmiş ve yırtmıştı. Mektubuna yapılan bu hakaret Rasûlullah'ı derinden yaraladı ve onlara beddua ederek,

أَنْ يُمَزَّقُوا كُلَّ مُمَزَّقٍ

[8] Buhârî, Meğâzî, 39.
[9] Buhârî, Meğâzî, 83.

*“(Mektubumu parçaladıkları gibi) Allah da onları paramparça etsin.”*buyurdu.[10]

Aynı sene bu hükümdar, oğlu Şîrûye tarafından öldürüldü. Şîrûye, iktidar hırsıyla bütün erkek kardeşlerini de öldürdü. Ancak saltanatı uzun sürmedi, kısa bir süre sonra kendisi de öldü. Ailede hükümdarlığı devralacak hiç erkek kalmadığı için İranlılar hicretin dokuzuncu senesinde devletin başına Şîrûye'nin kız kardeşi Boran'ı geçirdiler. Rasûlullah işte bu haberi duyunca,

لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَّوْا أَمْرَهُمُ امْرَأَةً

*“Yönetimini kadına teslim eden bir kavim iflah olmaz.”*[11] buyurdu.

Rasûlullah, İran Kisrâsı'nın İslâm davetine gösterdiği saygısızlık sebebiyle daha önce beddua etmişti. Dağılmalarının akabinde yönetimin başına geçen yeni hükümdar, belki İran halkı için bir ümit olabilirdi. Ancak Rasûlullah bu yeni hükümdarın da onları toparlayamayacağını, felâha eremeyeceklerini bildirdi. Dolayısıyla bu rivayet, kadının yönetici olamayacağına dair genel bir hüküm ihtiva etmemekte; özel olarak hükümdarı kadın olan Sâsânî Devleti'nin felâh bulamayacağına işaret etmektedir.

Nitekim Kur'ân-ı Kerîm'de bir kadın hükümdar olan Sebe' Melikesi Belkıs'tan söz edilirken herhangi bir olumsuz ifadeye yer verilmemiş, kadınların üst düzey idareciliklerde bulunmaması gerektiği yönünde bir işarette bulunulmamıştır.[64]

Şu hâlde devlet başkanlığının da diğer görevlerde olduğu gibi bir liyakat ve ehliyet işi olduğu, bir kadının ehil ve lâyık olması hâlinde bu göreve getirilebileceği, bu konuda Kur'an ve sünnette bir engel bulunmadığı ifade edilebilir.

Rasûlullah döneminde kadınların siyasî ve hukukî sorumluluklar aldıklarını gösteren önemli bir örnek Mekke'nin fethedildiği yıl yaşanan şu hadisedir; Fetih senesinde Rasûlullah'ın amcası Ebû Tâlib'in kızı Ümmü Hânî, Peygamber Efendimizin yanına geldi. Ona, “Yâ Rasûlallah! Annemin oğlu (kardeşim) Ali, benim kendisine eman (güvence) vererek himayeme aldığım İbn Hübeyre'yi öldüreceğini söylüyor.” dedi. Resûlullah da ona,

قَدْ أَجَرْنَا مَنْ أَجَرْتِ يَا أُمَّ هَانِئٍ

*“Ey Ümmü Hânî, senin eman verdiğin kişiye biz de eman vermişizdir.”*[12] buyurdu.

---

[10] Buhârî, İlim, 7.
[11] Aynî, Umdetü’l-kârî, XVIII, 75-76.

Bir şahsa eman vermenin, yani can güvenliği sunmanın, başlı başına hukukî ve siyasî bir faaliyet olduğu ortadadır. Bu güvencenin siyasî otorite tarafından tanınması, güvence veren kişinin bu konuda yetkili kabul edildiğine işaret eder. Bu olaydan yaklaşık on beş yıl sonra, Hz. Ömer'in şehâdetinin akabinde yeni halifeyi belirlemek için seçilmiş heyet, bu önemli siyasî ve stratejik olay için Fâtıma bnt. Kays'ın evini tercih etmiştir.[66]

**Sosyal Hayatta Dikkat Edilmesi Gereken Hususlar:**

Hz. Peygamber, hanımların sosyal hayata rahat katılabilmeleri, hem erkeklerin hem de hanımların huzurlarını bozacak, onları itham altında bırakacak olayların yaşanmaması için birtakım tedbir ve düzenlemeler getirmişti. Bu düzenlemelerden biri, bir kadın ve erkeğin, başkalarının görüş alanından uzak bir yerde baş başa kalmalarının yasaklanmasıydı.

Bu yasağın getirilmesi Esmâ bnt. Umeys ile Ca'fer b. Ebû Tâlib'in vefatından sonra evlendiği eşi Hz. Ebû Bekir arasında geçen bir olay neticesinde olmuştu. Hâşimoğulları'ndan birkaç kişi Hz. Ebû Bekir'in evde olmadığı bir sırada onu ziyarete gelmişti. Esmâ evde yalnızdı ama misafirlerini geri çevirmedi, içeri buyur etti. Bir müddet sonra eve gelen Hz. Ebû Bekir, eşinin evde bir grup adamla oturduğunu görünce bir hayli rahatsız oldu. Yaşadığı rahatsızlığı Rasûlullah'a iletti. Allah Resûlü o gün minbere çıkarak ashâbına şöyle seslendi:

لاَ يَدْخُلَنَّ رَجُلٌ بَعْدَ يَوْمِى هَذَا عَلَى مُغِيبَةٍ إِلاَّ وَمَعَهُ رَجُلٌ أَوِ اثْنَانِ

*"Bugünden sonra hiç kimse, beraberinde bir ya da iki kişi olmadığı takdirde, kocası evde olmayan bir kadının yanına girmesin."*[13]

Harama düşmeyeceğinden emin olan kişinin bile itham altında kalmamak için titiz davranması oldukça önemliydi. Allah Rasûlü, hanımların sosyal hayatın içinde yer almasıyla birlikte ortaya çıkabilecek birtakım rahatsız edici olaylara, iftiralara ve yanlış anlamalara karşı ümmetin tedbirli olmasını istiyordu. Hanımların da erkeklerin de saygınlığına gölge düşmesini istemiyordu. Her iki cinsi de koruyup kollamayı arzuluyordu. Bu kısıtlama, hanımların da erkeklerin de sıkıntıyla karşılaşmadan sosyal hayatlarını sürdürebilmeleri için başvurulan önlemlerden biriydi.

---

[12] Buhârî, Cizye, 9.
[13] Müslim, Selâm, 22.

**Yolculukta Kadınlar:**

Hz. Peygamber'in tedbir amaçlı olarak hanımların sosyal hayatta dikkat etmelerini istediği bir diğer düzenleme de uzun yolculuklar konusundaydı. Bu amaçla,

لاَ يَحِلُّ لاِمْرَأَةٍ تُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الآخِرِ أَنْ تُسَافِرَ مَسِيرَةَ يَوْمٍ وَلَيْلَةٍ لَيْسَ مَعَهَا حُرْمَةٌ

*"Allah'a ve âhiret gününe iman etmiş bir kadına, yanında mahremi olmadan bir gün ve bir gece boyunca sürecek bir yolculuğa çıkması helâl olmaz."*[14] buyurmuştu. Hz. Peygamber'in bu yasaklaması şöyle de rivayet edilmiştir:

لاَ تُسَافِرِ الْمَرْأَةُ ثَلاَثًا إِلاَّ مَعَ ذِى مَحْرَمٍ

*"Bir kadın, mahremi olmadan üç günlük yolculuğa çıkmasın."*[15]

Bu hususta Hz. Peygamber'in Adî b. Hâtim ile yaptığı bir konuşmayı da dikkate almak gerekmektedir. Rasûlullah Adî'ye hitaben,

فَإِنْ طَالَتْ بِكَ حَيَاةٌ لَتَرَيَنَّ الظَّعِينَةَ تَرْتَحِلُ مِنَ الْحِيرَةِ ، حَتَّى تَطُوفَ بِالْكَعْبَةِ ، لاَ تَخَافُ أَحَدًا إِلاَّ اللَّهَ

*"Eğer ömrün uzun olursa, devesi üzerinde yolculuk eden bir kadının, Allah'tan başka hiç kimseden korku duymadan Hîre şehrinden kalkıp gelerek Kâbe'yi tavaf edeceğini göreceksin."*[16] demiştir.

Rasûlullah'ın bu sözleri hanımların yalnız başlarına seyahat etme yasağının yol güvenliği ile alâkalı olduğunu ortaya koymaktadır. Hanımların sosyal hayatıyla ilgili getirilen bu tür kısıtlama ve sınırlamalar tamamen toplumsal huzur ve güvenliği, sosyal hayatta kadınlara ve erkeklere rahatlık sağlamayı amaçlamaktadır. Bu tür düzenlemeler, hanımları sosyal hayattan uzaklaştırmak anlamına gelmemektedir. Herhangi bir şekilde yol güvenliği olmaması hâlinde, Resûlullah hanımların seyahat etmekten kaçınmalarını söylememiştir. Bu tür durumlarda hanımların mahremlerine sorumluluk yüklemiş, seyahat eden hanımların yanlarında olmalarını istemiştir.

Ashâbtan biri Rasûlullah'ın, hanımların tek başına yolculuk yapmaması gerektiğine dair hadisini duyunca Rasûlullah'a, "Ey Allah'ın Elçisi, ben şu orduya katılarak savaşa gitmek istiyorum, hanımım ise haccetmek istiyor. Ben ise gazveye katılmak için

[14] Buhârî, Taksîru's-salât, 4.
[15] Buhârî, Taksîru's-salât, 4.
[16] Buhârî, Menâkıb, 25.

ismimi yazdırdım.” diyerek durumunu arz etmiştir. Rasûlullah adama dönerek, *“Hanımınla birlikte yola çık.”* buyurmuştur.[71]

Bu çözüm, cihad gibi faziletli ve değerli bir amelin dahi bu tür durumlar için terk edilebileceğini, ancak hanımların haccetme taleplerinin ertelenmemesi gerektiğini göstermektedir. Dolayısıyla hanımların mahremleriyle seyahat etmeleri şartı, onları hayatın gereklerinden mahrum eden bir düzenleme değil, mahremlerine sorumluluk yükleyen bir uygulama olarak görülmelidir.

**Eğlence ve Kutlamalara Katılmaları:**

Oyun, eğlence ve kutlamalar, tarih boyunca her toplumda sosyal hayatın kaçınılmaz bir parçası olmuştur. Bu tür etkinliklere, Hz. Peygamber döneminde de rastlanır. Medine'de bir bayram günü, kadınlar, erkekler, çocuklar bayram namazından sonra şehre dağılmaya başlamıştı. O sıralarda Habeşli bir grup, mescitte kalkanları ve mızrakları ile bir savaş gösterisi sunuyorlardı.

Hz. Ömer, mescitte oyun sergilemeye hazırlanan bu grubun yanına öfkeyle sokuldu. Onları azarlayıp kovmak istediği her hâlinden belli idi. Habeşli grup şaşkındı. Onların bu hâlini gören Hz. Peygamber hemen Hz. Ömer'e müdahale etti, *“Bırak onları.”* dedi. Habeşlilere, *“Güven içinde oynayabilirsiniz.”* diyerek onları da rahatlattı.[72]

Bir bayram eğlencesinin engellenmesini istemiyordu. Coşku ve huzur içinde bir bayram yaşanmalıydı. Dönüp o zamanlar gencecik bir kadın olan Hz. Âişe'ye sordu: *“Seyretmek ister misin?”* Hz. Âişe, “Evet.” diye karşılık verdi. Hz. Peygamber sırtındaki rida ile Hz. Âişe'yi örttü.[73] Yan yana Habeşlilerin gösterisini seyretmeye başladılar.

Peygamberimiz ara ara, *“Haydi haydi Erfideoğulları!”*diyerek oyunculara cesaret veriyordu. Hz. Âişe sıkılmaya başlayınca Hz. Peygamber ona dönüp, *“Yeter mi?”* diye sordu. Hz. Âişe de “Evet.” diye cevap verdi ve beraberce oradan ayrıldılar.[74] Bu bayram günü onun için unutulmaz bir gün olmuştu. Yıllar sonra yeğeni Urve'ye bu güzel günü anlattıktan sonra şöyle dedi: *“Eğlenceye düşkün genç bir kızın hâlini düşünün artık.”* [75]

Hz. Âişe, meşru sınırlar içinde olduğu sürece, oyun ve eğlencenin anlayışla karşılanması gerektiğini Peygamber Efendimizden öğrenmişti. Çünkü yine bir bayram gününde Medineli Müslümanlardan iki kız çocuğu def çalıp şarkı söylüyorlardı. O sırada evde olan Resûl-i Ekrem de üzerine bir örtü almış yatıyordu. Hz. Ebû Bekir, kızını ziyarete geldiğinde böyle bir tabloyla karşılaşınca rahatsız olarak,

أَمَزَامِيرُ الشَّيْطَانِ فِى بَيْتِ رَسُولِ اللَّهِ صلى الله عليه وسلم وَذَلِكَ فِى يَوْمِ عِيدٍ

“Allah Rasûlü'nün (sav) evinde, hem de bir bayram gününde şeytan çalgısı mı?!” diyerek Hz. Âişe'yi azarladı. Rasûlullah,

يَا أَبَا بَكْرٍ إِنَّ لِكُلِّ قَوْمٍ عِيدًا ، وَهَذَا عِيدُنَا

*“Ey Ebû Bekir, onları kendi hâllerine bırak. Her milletin bir bayramı vardır. Bu da bizim bayramımızdır.”*[17] buyurdu.

Rasûlullah özel günlerdeki kutlama ve eğlencelere hanımların da iştirak etmesini normal karşılıyor, onlara müdahale etmiyor, edilmesini de istemiyordu. Kadını, erkeği ve çocuğuyla ashâbın düğün ve bayram kutlamaları gibi sosyal etkinliklerde yer alması oldukça doğaldı.

Bir gün yolda, yanlarında çocuklarıyla bir grup hanımın gelmekte olduğunu gördü. Bunlar ensar hanımlarıydı. Bir düğün merasiminden dönüyorlardı. Herkes gibi Medineliler de düğün ve eğlenceyi pek severlerdi; Hz. Peygamber de Medinelileri... Kendisine doğru yaklaşan bu hanımlar topluluğunu görünce ayağa kalkan Allah Rasûlü, *“Allah'a yemin ederim ki siz en sevdiğim insanlardansınız.”* dedi.

Ensara duyduğu muhabbet böylesine derin ve anlamlıydı Hz. Peygamber'in. Sevgisini izhar eden bu sözleri üç kere tekrarladı.[77]Ensar hanımları Hz. Peygamber'in bu inceliğinden, ziyadesiyle memnundular. Düğün sevincine Hz. Peygamber tarafından ayakta karşılanmak, üstelik sevildikleri müjdesini almak eklenmişti. Daha büyük bir bahtiyarlık olabilir miydi?

**Sonuç:**

Bütün bu örnekler birlikte değerlendirildiğinde, Rasûlullah (sav) döneminde hanımların sosyal hak ve görevlerinin farkında oldukları, bunları öğrenmeye, elde etmeye ve uygulamaya çalıştıklarını görmekteyiz. Onlar, ilim öğrenmek, ticaret yapmak, dayanışma ve yardımlaşma faaliyetlerinde yer almak, savaşlara katılmak, hasta ve yaralıları tedavi etmek gibi sosyal hayatın neredeyse her alanında yer almışlardır. Diğer yandan ilk dönem İslâm toplumunda kutlama ve eğlenceler dâhil olmak üzere pek çok sosyal faaliyetin mescit çatısı altında gerçekleştirildiği bilinmektedir. Bu durumda Rasûlullah'ın, “hanımların sabahın alacakaranlığında dahi mescide gelmelerini” uygun bulması hanımları daima sosyal hayatın içinde tutmak

[17] Buhârî, Îdeyn, 3.

istediğinin açık bir göstergesidir. Özellikle bayram günlerinde hanımları mescitte görmek istemesi, namaz kılması caiz olmayan hayızlı hanımları dahi bayram sabahı namazgâha çağırması, onların hiçbir önemli ve değerli toplumsal faaliyetten uzak kalmayarak mutlaka toplumun içinde yer almalarını arzuladığını gözler önüne serer. Zira insan bir erkek ve bir dişiden yaratılmış, böylece milletlere ve kabilelere ayrılmıştır.[78] Dolayısıyla kadının dışlandığı, tecrübe ve bilgi birikimini toplumun yararına sunamadığı, hayata dair karar ve planlara dâhil edilmediği bir toplumsal hayat yaratılış kanuna aykırıdır.